

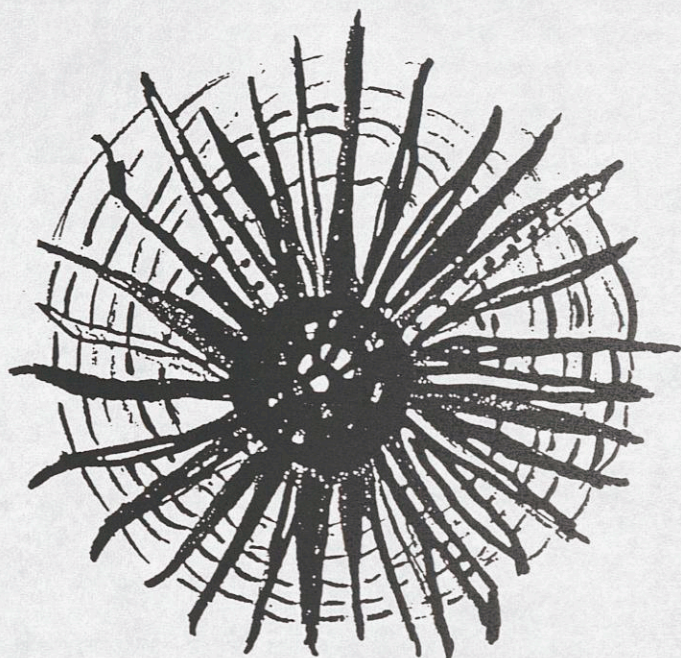

Poutník

OBČASNÍK BRNĚNSKÝCH

1. 10
UNITÁŘŮ 10

Šest barev duhy poutník v očích má
a sedmou stále hledá.

Jen upřímná pouť ke Světlu
mu k šesti sedmou přidá.

Závoj mámení když dodoutnal,
ze Zdroje Pravdy srdce pije,

ten poutník, který Cestou nezklamal,
sedmerou barvou lásky žije.

J. P.

Jarmila Plotěná

MODLITBA

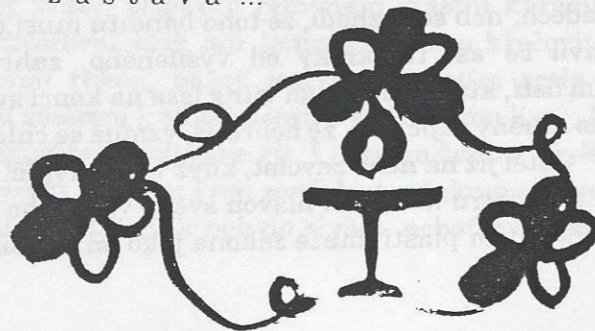
Naše životy Ti leží u nohou,
co víc Ti říkat, Pane,
znáš dny každého z nás,
vždyť jsou Tvým dílem.

Ve chvílích osamění
kéž zaslechneme Tvůj hlas,
že není marné naše putování,
že po stupních za Tebou
nekráčíme sami.

Nemůžeme Tě nehledat, Nevýslovný,
vždyť provází nás Tvá hvězda,
sladkostí hory Karmel
dýchají Tvoje květy každého dne.

Zůstáváš s námi, když voláme, že jsi odešel
i v nejtěžší slze
se třpytí Tvůj droboučkový smích.

Magnetická hora na vrcholu Cesty
zaniká v mlhách,
ale tiché Světlo jejího majáku
zůstává ...

ŠTVANEC

Bohumil Houser

Štval ho již od rána, od toho podzimního rána, banditu nazývaného velitelem. A zatím to byl jen nějaký blázen, fanatik bez vojenského chování. Zastřelil mu dnes psa a střelil po něm z pistole na vzdálenost, na kterou by se musela použít karabina. Blázen bez základních vojenských vědomostí a zkušeností... a k tomu jejich velitel. No počkej, já tě naučím vojenskému chování, já ti ukáži, jak se bojuje mezi chlapy – uvažoval muž v černém plášti, muž zákona – a přidal do kroku. Za celou štvanicí nesundal ze zad karabinu, ani když mu bandita zastřelil psa.

Naopak, jeden erární pes míň nebo víc – připadal si jako na lovu. Věděl, že ten muž před ním běží o život. Jeho šaty byly roztrhány na cáry a dalekohledem dobře poznal, že štvanec se již dávno pořádně nenajedl. Mohl ho již dávno dostat, jednou ranou, ale nechtěl – za živého velitele banditů byla větší odměna. A tu si vzpomněl na svého velitele, velitele svojí jednotky, muže v černém plášti, s kterým se ráno při začátku štvаницe rozešli. Neměl ho rád. Takový bouchal, ne, nemá v sobě opravdu nic vojenského, stekjně jako tento bandita, co se snaží nyní vyšplhat do prudké, vysoké stráně, plné zákrsků a balvanů. Nemůže, je vidět, že je vysílen. No počkej! A přidal do kroku a pak již lezl za ním, šplhal se do stráně a vzdálenost mezi nimi se rychle zkracovala. Necelý metr před vrcholem srázu srázu se bandita svalil do navátého listí na kamenitém výstupku stěny. Podíval se ještě jednou dalekohledem a poznal tam na tom výstupku, poznal v tom podzimním listí něco jako muže a když chvilku čekal, vylezlo to něco, co mohlo být kdysi mužem – neb strach, hlad, zima a vysílení to strašně změnilo. Tak a teď jsi již vyřízen! Ta lidská troska se již nebude bránit, pomyslel si. Šplhal rychle se své kořisti. Karabinu si nechal na zádech, neb se rozhodl, že toho banditu musí dostat živého. Zastavil se asi tři kroky od vysíleného, zahrabaného v podzimním listí, které sem navál vítr z lesa na konci svahu. „Chováš se jako raněný zajíc, div, že nebrečíš, vzmuž se chlape, jsi přece velitel!“ Chtěl již na něho zavolat, když v tom uviděl na vrcholu svahu asi půl metru nad svou hlavou svého vlastního nadřízeného, muže v černém plášti, muže zákona jako on. Klidně si kouřil

cigaretu a mířil na štvance... A tu ten, co honil toho banditu, který hadem a vyčerpáním nemohl dál, strašlivě se zasmál a máchl rukou po noze toho, který stál na konci svahu na dosah jeho ruky nad ním, po noze muže v černém plášti, muže zákona jako on, který v úzkosti smrti naposled vykřikl a pak jen kroučící, letící černý plášť ukazoval pravděpodobné místo přistání v náruči jisté smrti. Stín člověka v podzimním listí, v ohni paprsků zapadajícího slunce se trochu pohnul. Zdálo se na chvíli, že se vzbouřila celá podzimní příroda odsouzená k smrti. A tu poznal on, muž zákona, muž v černém plášti, že se osudově zmýlil, neb ten stín člověka čekající na dorážení ukázal náhle mimořádnou vůli k životu. Oknem k tomuto životu byla hlaveň pistole, která po něm celý den tak nevojácky prala olovem na dálku, na kterou voják používá jen karabinu. Ale teď je blízko, proklatě blízko – pouhé tři metry! Hlaveň se na něho dívala, jedno oko se na něho neúprosně upíralo z podzimního listí, jako nevyřknuté slovo rozsudku smrti. Tu poznal on, muž zákona, muž v černém plášti, že to promrzlé, vyhladovělé, vysílené a uštvané není ochotno jen tak prodat za vysokou prémii poslední kapku života, co v něm ještě zbyla. Něco k němu křičel, ale byl to jen šepot, šepot podzimního vánku, šepot podzimního listí, v záři posledních paprsků a chadu podzimního večera. „Zachránil jsem ti život, blázne, neviděl jsi bandito? Nestřílej – stejně se tam nahoru bez mé pomoci nedostaneš.“ řval na něj, aby oddálil katastrofu a nabral sílu k vražednému skoku. Ne, již nemá sílu ani stisknout spoušť, ten bandita, vrhnu se na něj a zardousím ho holýma rukama jako lítou šelmu... Třeskla rána! A on, muž zákona, muž v černém plášti, poznal, že z něho pomalu utíká život. „Kdybych tak mohl sundat karabinu s ramene,“ pomyslel si, ale musel se držet kořene zákrsku levou rukou. „Jak jsem to mohl udělat, pro toho špinavého banditu zabít vlastního velitele?“ vycítal si. „A nyní pykám jako nějaký svatý, připután řemenem vlastní karabiny na kámen!“ Nedůvěřoval však ani tomu kameni a křečovitě se držel zdravou levou rukou, neboť pravá mu zatím zcela ochrnula. A opět volal směrem k nehybnému v podzimním listí: „Proč jsi na mě střílel bandito, mohli jsme žít. I já mám ženu a tři děti!“ Pokusil se mu vyrvát všechnu svoji zoufalost vzteku nad tím, že ho nezardousil. Jeho hlas však nebylo slyšet, neboť byl tak sláb, že se

podobal šepotu podzimního listí. A opět padl jeden list na mýtin-
ku před svahe. „Jak je to divné,“ pomyslel si muž v černém
plášti, zbarveném do poloviny purpurem vlastní krve, „jak je to
divné, dosud jsem nikdy neslyšel padat list se stromu!“ Teď tepr-
ve si uvědomil, že ten zvuk je něžným oslovením smrti. Říkala:
„Neboj se, i já tu mám své místo a poslání, neboj se, zhasneš tak,
jako ten spadlý list!“ Zachvěl se strachem! Prudce sebou trhl
a uvolnil několik kamenů, které se s rachotem valily dolů, jako
vodopád do propasti...

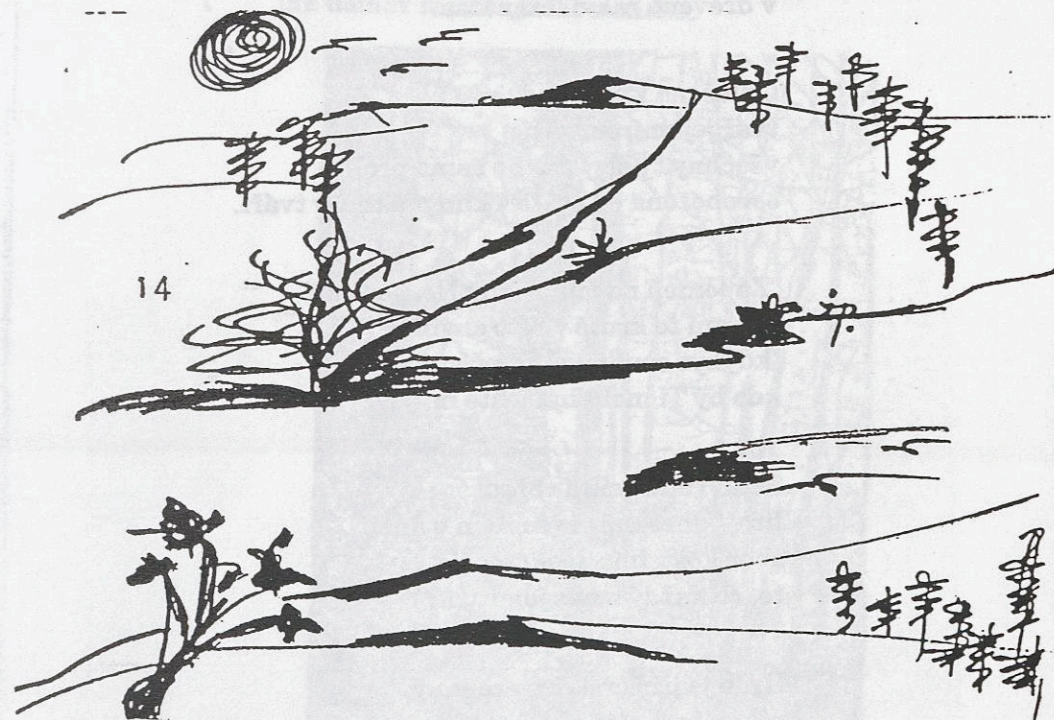
Na dně propasti však bylo živo. Dva mladí muži, jako dobře
živení ohaři, prohlíželi čiperně mrtvolu muže v černém plášti,
který ještě před chvílí chtěl vraždit jménem zákona. Uslyšeli
z dálky ránu z pistole a vydali se šerem soumraku po stopě. Nyní
našli mrtvolu a uslyšeli zvuk padajícího kamení. Měli vesnické
horalské šaty a v rukou samopaly. Byl pozdní soumrak, dole
v údolí byla již tma, ale poslední metry svahu tam nahore byly
ještě slabě osvětleny zapadajícím sluncem, jako nějaké přírodní
jeviště. Šplhali vzhůru, podobni kamzíkům, snadno překonali
všechny potíže výstupu elánem svého mládí. Muže vysícího za ře-
men karabiny, bezvládného muže v černém plášti si téměř
nevšimli, ale rychle vyhrabali nehybný stín člověka pohřbeného
v hrobě z podzimního listí. Vyhrabali a vytáhli ho na planinku.
Dali mu napít vína, červeného jako inkoust a ostrého jako oheň.
Otevřel oči, nechápavě se na ně podíval, znovu sklopil víčka a víc
je neotevřel. Jeden z mladých silných mužů tasil dýku a zadíval
se zasněně na muže zákona, nehybně visícího za rameno na ře-
meni vlastní karabiny. Žil a s hrůzou pozoroval dění kolem sebe.
To neušlo kočičímu zraku mladého muže.

„Vyřídím ho nehlučně, kulky je pro takové bestie stejně škoda!“
pravil ke svému druhu. Ten ho však rázně zadržel. Ruka nehyb-
ného stínu člověka, ruka velitele, svírala kus papíru! „Zachránil
mi život, ale musel jsem střílet. Bojujeme do poslední patrony.
Pomozte mi!“ Mladí muži na sebe tázavě pohlédli. Pak opatrně
vytáhli muže, jehož černý plášť byl promočen krví a přes prsa pu-
toval smuteční průvod mravenců. Ovázali ho. Dali mu napít vína.
Žil. Zachránili ho. Řekl jim pravdu. Mrtvého velitele pohřbili rá-
no do mělkého hrobu a místo mohyly navršili podzimní listí. Toho

druhého svlékli z černého pláště a léčili jako svého. Až zesílil,
líčili mu, jak jejich velitel tenkrát, když se k jejich skrýši ze všech
stran blížili muži v černých pláštích se psy, jak tehdy jejich velitel
vyrazil ozbrojen pouze pistolí a bez jídla, vstříc jim, aby odvrátil
jejich pozornost od podzemní skrýše. Nepřemýšleli již o tom
člověku, byli to prostí horalé, poslušní svého velitele i po jeho
smrti. „Pomozte mu“, napsal přece, než vystřelil poslední patro-
nu. Byl to chlapík o kterém si oni, stateční horalé budou vyprávět
legendy, které přežijí staletí...

Byl to nádherný podzim! Toho podzimu se i on stal banditou,
z obdivu k tomu veliteli, kterého vlastníma rukama zahrabali
dva horalé do mělkého hrobu a místo mohyly navršili mohyly
podzimního listí.

Bylo Dušiček, podzim 1943. V evropských horách se tehdy lec-
kde rychle umíralo.

14

Bohumil Houser

Requiem pro tetičku Pepinu

Podzimní obloha věže zdobí
mlha jak slzy s listím padá
dým bledý halí městské krovy
nicota míru se v duši vkrádá.

Stojíme s matkou na hřbitově,
kolem nás rodina stará i mladá
tetička s tvářmi plnou klidu
v dřevěné rakvi leží sama.

Obložená květy podzimu
tvář její mírem září
všechny ty slzy dávno sama prolila
osvobozena od světa - klid má teď v tváři.

"Zapomeň na její hříchy Hospodine!" -
jak zní to krutě v této chvíli,
"kdybys soudil velmi přísně,
kdo by Ti mohl být ještě milý?"

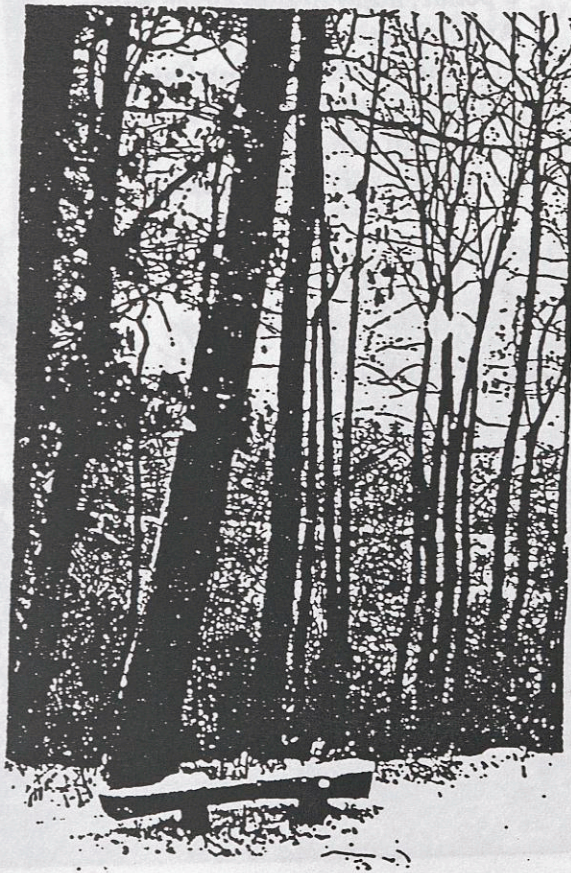
Šediví staří silní chlapi
hrají dnes měkce s citem v duši
sbor kostelní s láskou pěje
to, co každý z nás jen tuší.

Hrob je již čerstvě vykopaný
rakev nad ním s knězem stojí
loučíme se s dobrou ženou
a jsme na chvíli zas svoji.

Hudba hřímá, hoří svíce
hlasy sboru loučí se vřele
rakev se v zem rodnou se noří
jak semínko jenž rozkvete.

Tři generace hledí do jámy
tři generace sypou na ní zem
i uschlý lístek vánek sám tam vložil,
aby v míru dosnila svůj sen.

Stojím tu nad hrobem s matkou tiše
nad námi nicotný mlhavý závoj ticha,
z Ivančických komínů dým se líně valí
jak úsměv meditujícího mnicha.

Prokop Suchomel

Přijď Tvé Slovo

Přijď Tvé věčné Slovo, Pane
z nevyřčených sfér ticha,
z drahokamů - střípků nádoby
sestupují nejkrásnější vůně,
v bezedných tůních propasti času
tají skryté ledové tůně,
propadám se dolů
do nebytí,
mimo kruh této existence,
mimo koloběh zrozování a umírání,
cítím, že stačí jediné slovo
a pohár, který drží ve svých rukou
Anděl Smrti
praskne a roztříští se na tisíc kousků,
jen krok a vzlétnu vzhůru
k jasnému nebi,
na kterém září tisíce hvězd.

Zkoumej to, co bylo
řečeno, ne toho,
kdo to řekl.

ARABSKÉ PŘÍSLOVÍ

*Kdo říká, že je ve světle,
a přitom nevidí svého
bratra, je dosud ve tmě.
Kdo miluje svého bratra,
zůstává ve světle a není
nikomu kamenem urazu.*

17, 28-10

*Mistři světla, jako ve dnech
Ježíšových, hledají pouze ty,
které už je hledají, ty, které
ve své vědomé nebo podvědomé
mysli horlivě touží po návratu
Domů. Oni vědí, že nelze česat
hrozny na bodláčí.*

Paul Brunton: Fousterník
v Himaláji

*... jen tam, kde
nebe s člověkem
zůstávají spolu,
aniž jeden nad
druhým převládá,
dá se hovořit o
opravdovém člověku.*

*... a proto se zařad
na místo, jež ti je
dáno, a odplyň
v proměnách -
tak vejdeš
v jednotu
s prázdným nebem!*

Mistr Chuang

9

BLÍŽ TOBĚ

L. Nason, 1856

N. F. Čapek

Blíž Tobě, Bo-že můj, kde mo-hu být?
Dechem jsi du-še mé, o - čí mých, svit.
Všade Tvůj: vidím chrám v sobě Tě po- tká- vání,
v sobě Tě po- tká- vání, o - Bo-že můj!

Tys' v mojich bolestech,
s Tebou jdu výš,
v síle Tvé unesu
nejtěžší kříž.
Sbor.

Byť mne i opustil
poslední druh,
zůstane vědomí:
při mně je Bůh.
Sbor.

Odolím hrobovým
nepůjdu sám,
v nejlepším Příteli
průvodce mám.
Sbor.

ROZSVĚCOVÁNÍ A ZHASÍNÁNÍ PLAMENE KALICHA

Miloš Mikota

Rozsvěcujeme plamen tohoto kalicha jako symbol světla, které má osvětlit naši mysl a naše srdce, abychom byli schopnější šířiteli pravdy, lásky a porozumění mezi lidmi.

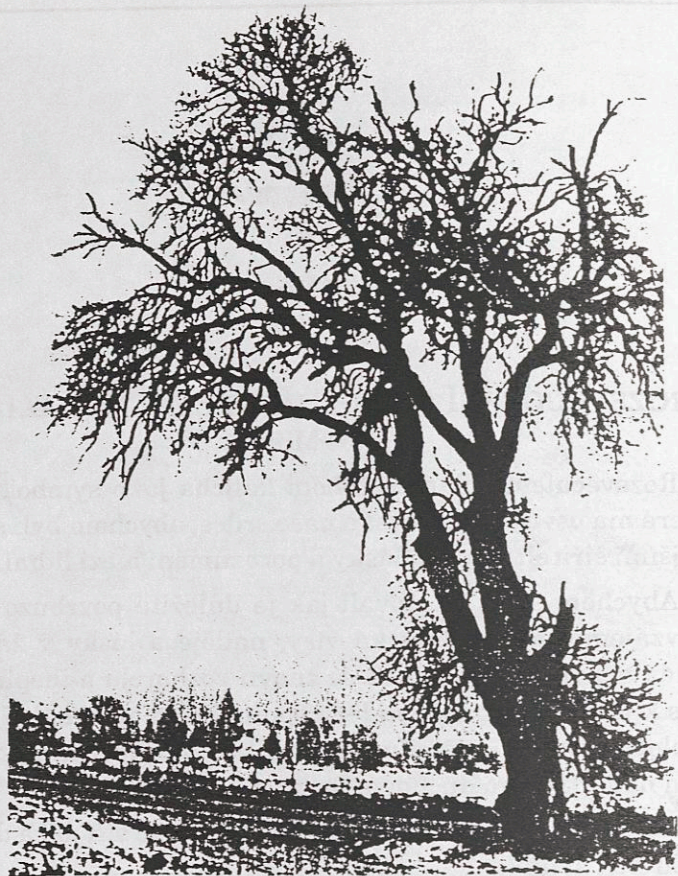
Abychom si uvědomovali jak je důležité povzbuzovat se navzájem, aby ta jiskérka víry, naděje a lásky v žádném z nás nepohasla a naopak se znovu rozhořela a inspirovala nás k ještě větší a dokonalejší spolupráci v naší náboženské společnosti, ale i v širším okruhu lidí hledajících nebo trpících nedostatkem duchovní lásky a porozumění.

Nechť toto světlo, které zde rozžiháme, se šíří dál a do stále širších kruhů.

K tomu nám pomáhej Nejvyšší Lásko.

Zhásíme tento plamen symbolického kalicha, ale nikoliv světlo pravdy, lásky a víry, které hoří v našich srdcích a je nám inspirací k dalšímu duchovnímu růstu a k dalším tvůrčím činům a k dokonalejší spolupráci s našimi bližními.

Tak se staň!

Vážení a milí čtenáři Poutníka,

nyní k Vám doputovalo číslo takřikajíc "dušičkové". "Podzim už dávno platí listím" a tak v těchto dnech necháváme zaznít našim vzpomínkám, nadějím a třeba i pochybnostem a láskám.

Na shledání ve vánočním čísle se s vámi těší

Jarmila Plotěná

12

Ukázka středověké
iluminace

Poutník 10

Občasník brněnských unitářů

O B S A H

str.

1. J. Plotěná : Modlitba..... 1
2. B. Houser : Štvanec /povídka/. 2
3. B. Houser : Requiem..... 6
4. P. Suchomel: Přijď Tvé slovo... 8
5. Myšlenky a citáty..... 9
10. Píseň /Blíž Tobě/.....10
11. M. Mikota: : Meditace.....11

Odpovědný redaktor: Rev. Jarmila Plotěná
Redakční rada : Rev. M. Mikota, Dr. B. Houser,
Rev. J. Plotěná

Foto : Dr. M. Škárová
Ilustrace : J. Plotěná

13

